

(Peter Komanický) Bol ma navštíviť môj priateľ kňaz Artur z Poľska. Keď odchádzal, na batožinu v kufri auta si položil malý červený plecniak s dokladmi a značne veľkou hotovosťou na nákup pre farnosť. Po odchode neprešla ani polhodina a výrazne zúfalý Artur bol späť. Po piatich kilometroch zistil, že nemá poriadne zavreté dvere na kufri auta, a keď zastavil, aby to napravil, všimol si, že plecniak je preč. Na polícii nález nikto nehlásil, a tak mi napadla už len jedna vec: sadnúť s Arturom do auta a na trase, ktorou išiel, batoh pohľadať. Na hlavnej ulici mesta mal svoj program spolok Hare Krišna. Prechádzajúc okolo mi padol zrak na červený plecniak na mieste, kde mali položené svoje veci. Jeden z členov potvrdil, že videl, ako batoh vypadol z auta, a tak ho odložil a bez váhania ho šťastnému majiteľovi vrátil. Tu som sa stal svedkom nečakanej scény: katolícky kňaz v čiernej sutane objímal mladého nálezcú oblečeného do oranžového odevu hinduistického mnícha. Ten vzápätí odmietol akékoľvek nálezné. „Bože, buď milostivý mne hriešnemu, že nie som ako ostatní ľudia.“

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)